במנודה אני לך דרבי עקיבא סבר לישנא דנידויא הוא ורבנן סברי לישנא דמשמתנא הוא ופליגא דרב חסדא דההוא גברא דאמר משמתנא בנכסיה דבריה דרב ירמיה בר אבא אתא לקמיה דרב חסדא א"ל [א]לית דחש לה להא דרבי עקיבא קסבר במשמתנא פליגי אמר רבי אילא אמר רב [ב]נדהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו נדהו שלא בפניו מתירין לו בין בפניו בין שלא בפניו אמר רב חנין אמר (א)רב [ג]השומע הזכרת השם מפי חבירו צריך לנדותו ואם לא נידהו (ב)הוא עצמו יהא בנידוי שכל מקום שהזכרת השם מצויה שם עניות מצויה (ג)ועניות כמיתה שנאמר [1]כי מתו כל האנשים ותניא (ד)כל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני אמר רבי אבא הוה קאימנא קמיה דרב הונא שמעה להך איתתא דאפקה הזכרת השם לבטלה שמתה [ד]ושרא לה לאלתר באפה °ש"מ תלת ש"מ השומע הזכרת השם מפי חבירו צריך לנדותו וש"מ נידהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו וש"מ [ה]אין בין נידוי להפרה ולא כלום (ה)א"ר גידל אמר רב תלמיד חכם [ו]מנדה לעצמו ומיפר לעצמו פשיטא מהו דתימא (ו)אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורין קמ"ל היכי דמי כי הא דמר זוטרא חסידא כי מחייב בר בי רב שמתא משמית נפשיה ברישא והדר משמת בר בי רב וכי עייל לביתיה שרי לנפשיה והדר שרי ליה (ז)ואמר רב גידל א"ר

מנין

רש"י

קסבר במשמתא פליגי. דהכא משמתא קאמר וקאמר ליה רב חסדא לית דחש לה להא דר"ע דהוה אוסר במנודה אני לך דהיינו משמתא: **נידהו בפניו.** חכם שנידה את האדם בפניו אין יכול להתיר לו אלא בפניו: **הזכרת השם.** שמוציא שם שמים לבטלה: **שנאמר כי מתו כל האנשים.** ואמרינן(ח) היינו דתן ואבירם שנפלו בעניות: **כל מקום שנתנו חכמים עיניהם.** לאדם שנידו או מת או נופל בעניות ואהכי צריך לנדותו כדי שיפול בעניות דהיינו כמיתה: **אין בין נידוי להפרה ולא כלום.** דלא צריך להיות יום או יומים בנידוי דהא לאלתר שרא לה: **היכי דמי.** דמנדה לעצמו: **ועייל לביתיה ושרי ליה.** שלא נידהו בפניו:

קא

ר"ן

נדהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו. דכיון דבפניו נדהו אלים נדוייה ולא מיעקר אלא בפניו דומיא דמאי דאמרינן בפ' השולח (גיטין דף לג:) כל מילתא דמתעבידא בי עשרה צריכה בי עשרה למשלפה. ולא נהירא אלא טעמא דמילתא משום חשדא דאי מתירין לו שלא בפניו פעמים שיתירוהו והמנודה לא ידע וכשלא ינהגו בו נידוי יבא לחשדן אבל כשנדהו שלא בפניו ליכא חשדא שאף הוא סובר שמא התירוהו שלא בפניו כשם שנדוהו שלא בפניו וזה כאותה שאמרו לקמן בפ' ר"א (דף סה.) המודר הנאה מחבירו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו ומפרש בירושלמי(ט) דטעמא משום חשדא ולפי זה כל שהודיעוהו דליכא חשדא מתירין לו שלא בפניו וכל שהתירוהו נמי אע"פ שלא הודיעוהו מותר דיעבד: **השומע הזכרת השם מפי חבירו צריך לנדותו.** בריש תמורה (דף ג:) מפקינן אזהרה למזכיר שם שמים לבטלה מדכתיב (דברים י) את ה' אלהיך תירא: **ואם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי.** °לא שיהא בנדוי מאליו אלא ראוי להתנדות קאמר שהרי המזכיר עצמו צריך נדוי והיאך יהא חמור ממנו השומע ושותק אלא כדאמרן: **שבכל מקום.** טעמא קא יהיב למאי דאמרינן ואם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי שהרי (י)עכשיו חמור דשם עניות מצויה דכתיב (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך ומדהזכרת השם למצוה מביאה ברכה ועושר הזכרה לשוא גורמת עניות אי נמי מדכתיב גבי שבועת שקר (זכריה ה) וכלתו ואת עציו ואת אבניו ובתמורה (דף ג:) מדמי הזכרת שם לבטלה לשבועת שקר: **שנאמר כי מתו כל האנשים וגו'.** דלא מתו ממש כדאמרינן לקמן בפרק ר"א (דף סד:) דמהוי הוו דכל מקום שנאמר נצים ונצבים אינם אלא דתן ואבירם ואינהו הוו במחלוקת של קרח אלא דמפני שהענו אמר כי מתו. דאע"ג דאמרינן התם דארבעה חשובין כמת עני וסומא ומצורע ומי שאין לו בנים הכא ודאי מעניות קאמר דאין לומר שנסתמו במחלוקתו של קרח דהא כתיב (במדבר טז) העיני האנשים ההם תנקר °וליכא למימר נמי שהיו מצורעין דהא כתיב (דברים יא ו) בקרב כל ישראל וליכא למימר שנתרפאו במתן תורה דהא אמרינן(כ) שחזרו למומן במעשה העגל וליכא למימר משום שלא היה להם בנים אמר כי מתו דא"כ היכי א"ל מפני זה שוב מצרימה [שמות ד] וכי מפני שלא היה להם בנים לא היו נשמעין למלכות להלשינו אל פרעה אלא ודאי מפני שירדו מנכסיהם ולא היו דבריהם נשמעים: **או מיתה או עוני.** אלמא שוו להדדי. והקשו בתוספות מאי אירייא שומע הזכרת השם מפי חבירו דצריך לנדותו הא אמרינן בירושלמי [מ"ק פ"ג ה"א] דכל שאינו עושה כשורה צריך לנדותו והכי נמי מוכח בדוכתי טובא דאמרינן בפ"ק דקדושין (דף לט.) חזיוהו לההוא גברא דהוה זרע ביני גופני אמרי ניתי מר ונשמתיה וכו' ובפרק ואלו מגלחין (מ"ק דף יז.) אמרינן דאמתיה דרבי חזיתיה לההוא גברא דהוה מחי לבנו גדול ואמרה ליהוי ההוא גברא בשמתא. ותירצו דאין הכי נמי אלא מיהו בהזכרת השם בלחוד הוא דאמר דאם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי מפני שענשה חמור וכדכתיבנא: **ושמע מינה אין בין נדוי להפרה ולא כלום.** הקשו בתוספות מדאמר בפרק ואלו מגלחין (שם דף טז.) הכי קאמר שמואל טוט אסר וטוט שרי וה"מ לממונא אבל לאפקרותא עד דחיילא עליה שמתא תלתין יומין. ותירצו דשאני הכא שנדוי זה אינו אלא לאיים עליו שלא יזכיר עוד שם שמים לבטלה ולא דמי לאפקרותא מש"ה הכא אין בין נדוי להפרה ולא כלום. אבל ראיתי לרב אלפסי ז"ל שדחה אותה שבפ' ואלו מגלחין מפני זו כמש"כ בהלכותיו בפ' ואלו מגלחין. וכן דעת הרמב"ם ז"ל (בפ"ק) [נ"ל בפ"ז הל' יג] מהלכות ת"ת: **ת"ח מנדה לעצמו ומפר לעצמו.** כתב הרשב"א ז"ל דדוקא היכא דלא הוי בר נדוי כי הא דמר זוטרא דממדת חסידות בעלמא משום יקרא דבר בי רב הוה משמת נפשיה אבל כשנדה עצמו על דבר שהיה חייב עליו נדוי לא כל הימנו להתיר עצמו. והקשו עליו אם כן היכי מקשי ליה הש"ס פשיטא מקמי דלאמר כי הא דמר זוטרא אדרבה הל"ל אמאי. לפיכך אמרו דבכל ענין שנדה את עצמו מיפר לעצמו וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפרק ז' מהלכות ת"ת (הל' יא). וראיתי למקצת מפרשים שכתבו דלא גרסינן פשיטא אלא ה"ג ומיפר לעצמו כי הא ולמי שגורס כן דברי הרשב"א נכונין בטעמם: **וכי עייל לביתיה שרי לנפשיה.** כדי שלא יצטרכו בני ביתו להתרחק ממנו. ומהא משמע דמנודה אפילו בני ביתו נוהגין בו נדוי

דאי

תוספות

מאי פליגי במנודה אני לך דר"ע סבר לישנא דנדינא הוא. שיהא נע ונד ומרוחק מהנאתו דאין לספקו בלשון נידוי ולענין הרחקת ד' אמות אף על גב דלשון המשנה קורא מנודה שנדוהו כדאמרי' מ"ק (דף טו:) מנודה שונה ולא שונין לו מכל מקום כשאדם רוצה להרחיק עצמו ד' אמות אינו רגיל להזכיר נידוי על עצמו בשביל כך לכך על כרחך לישנא דנדינא הוא כדפי' ושפיר הוי ידים מוכיחות בלא שאני אוכל לך: **נדהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו.** יש לפרש דשפיר מועיל גם שלא בפניו אלא לכבודו של מנודה דכמו שביישו לפניו כך יש לפייסו לפניו אע"פ שנדהו בדין אי נמי בעי למימר דכיון שנדוהו בפניו אלים הנידוי כל כך שלא יועיל ההיתר אלא בפניו כעין נדהו ודכוותה אמרינן בגיטין (דף לג.) כל מילתא דמתאמרא בפני י' צריכא בי י' [למשלפא]: **אם לא נדהו הוא עצמו יהא בנידוי.** כלומר חכמי הדור חייבין לנדותו: **שב"מ שהזכרת השם מצויה עניות מצויה.** פי' הרב אלעזר נפקא לן מדכתיב (שמות כ) בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך מדהזכרת שם למצוה גורם ברכה דהיינו עושר א"כ הזכרת שם דלבטלה גורם עניות ור"י פי' דנפקא לן מדכתיב גבי שבועת שקר (זכריה ה) ובא אל בית הגנב וכלתו ואת עציו ואבניו והזכרת השם לבטלה דומה קצת לשבועת שקר: **עניות כמיתה דכתיב כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך.** גבי דתן ואבירם דע"כ לא מתו או במצרים שהרי היו במדבר וליכא למימר שהיו סומין ומצורעים החשובים כמתים סומין ליכא למימר דכתיב (במדבר טז) העיני האנשים ההם תנקר ומצורעים נמי לא שהרי היו בקרב ישראל וליכא למימר שנתרפאו במתן תורה שהרי חזרו למומן במעשה העגל וליכא למימר שלא היו להם בנים דהא כתיב (שם) (הם) ונשיהם ובניהם וטפם ועוד דמשום שלא היו להם בנים לא נמנעו מלהיות קרובים למלכות כבתחילה אבל בשביל עניות ודאי נמנעו מלהיות קרובים למלכות: **אין בין נידוי להפרה ולא כלום.** תימה דאמרי' במ"ק (דף טז.) טוט אסר וטוט שרי פי' לאלתר ה"מ לענין מנודה אבל לענין אפקירותא עד דחייל עליה שמתא תלתין יומין וי"ל ה"כ כיון שנידוי זה אינו אלא לכפרה בעלמא ולאיימ' עליו שלא ירגיל עוד להזכיר שם שמים לבטלה אין זה נידוי חשוב כאפקירותא (ל)לשאר עבירות לחול עליו נידוי שעה אחת: **משמית נפשיה והדר משמת בר בי רב.** פר"ת שזה היה עושה כדי שלא ישכח להתיר הנידוי של בר בי רב אבל עכשיו שמשמת נפשיה מתוך כך שהיה זכור להתיר שלו זכור יהיה נמי להתיר של בר בי רב ור"י פירש דלכפרה היה עושה כך שלא יענש במה שמנדה צורבא מדרבנן כי בקושי יש לנדותו כדאמרינן (פסחים נב.) ממנו אגגידא ולא ממנו אשמתא ואע"פ שזה היה מתחייב שמתא מן הדין אעפ"כ היה ירא מן העונש לכך היה משמת נפשיה לכפרה: **משמת נפשיה.** היה מרחיק עצמו ד"א מחביריו: **כי עייל לביתיה שרי לנפשיה.** משום בני ביתיה והדר שרי לבר בי רב כדי שיבא זכאי ויכפר על החייב לכך היה מתיר לעצמו קודם:

עין משפט נר מצוה

כח א מיי' פ"א מהל' נדרים הל' [כג] כד סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רו סעי' ג וע"ש:

כט ב מיי' פ"ז מהל' ת"ת הל' יג טוש"ע י"ד סי' שלד סעי' כט [וברב אלפס מ"ק פ"ג ד' רפז וברא"ש שם סי' יד]:

ל ג ד מיי' שם פ"ו הל' יד ופי"ב מהל' שבועות ה"ט סמג לאוין רמא טוש"ע שם סעי' לז וסעי' מג [וברב אלפס שם וברא"ש שם סי' טו]:

לא ה מיי' פ"ז מהלכות ת"ת הל' יג [והל' שבועות שם] טוש"ע י"ד שם סעי' לה [לו]:

לב ו מיי' שם הלכה יא טוש"ע שם סעי' לג:

מסורת הש"ס

א) בע"י הגי' רבי, ב) [עי' תוס' קדושין כח. ד"ה הקורא], ג) לקמן סד: [ע"ז ה.], ד) סוטה מו: ע"ש חגיגה ה: ע"ש [מ"ק יז: ע"ש בכולם וכן בשאלתות פ' יתרו סי' נג אי' אמר רשב"ג כל מקום וכ"ה בפי' הרא"ש כאן], ה) [מ"ק יז. ע"ש], ו) [ברכות ה: סנהדרין לה.], ז) תמורה ג: חגיגה י., ח) [לקמן סד:], ט) [פ"ה ה"ד], י) נ"ל עונשו, כ) [במ"ר נשא פרשה ז], ל) נ"ל אלא כשאר,

◆

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְיָן לֵךְ שֻׁב מִצְרָיִם כִּי מֵתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְבַקְשִׁים אֶת נַפְשֶׁךָ: שמות ד יט

◆

גליון הש"ס

גמ' ש"מ תלת. לקמן ד' ח ע"ב. ברכות כז ע"א. פסחים ה ע"א. ק"ל אמאי לא אמר ש"מ ד' דהא ש"מ ג"כ דאם לא נדהו הוא עצמו יהא בנידוי: בהר"ן ד"ה ואם לא. לא שיהא בנידוי מאליו. עי' קדושין כח ע"א תד"ה הקורא. ובנדה ד' יג ע"ב תד"ה המקשה: בהר"ן ד"ה שנאמר. וליכא למימר נמי שהיו מצורעים. עי' בספר שאילת שלום להגאון מהר"י ברלין אות לב:

◆

מוסף רש"י

לישנא דנדוייא הוא. לישנא דנדינא הוא, מה מנודה אסור ליהנות ממנו אף כאן אסור ליהנות ממנו (ראמ"ה בשמו). לישנא דמשמתנא הוא. שבני אדם רגילין לומר במקום שמתא מנודה אני לך, אבל נדינא לא רגילי למימר במקום שמתא (שם). יהא עצמו. בשמותא, יהא בנידוי. דמשמתינן ליה, לא שיהא בנדוי מאליו, [illegible] לחבירו [illegible], דגרסינן בפ"ק קידושין (כח.) גבי קורא חבירו עבד [illegible] קורא לחבירו עבד יהא נדוי (שם). נידהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו. שמאחר שביישו בפניו צריך להתיר לו בפניו שיתיישב דעתו של [illegible] מה שנתבייש (מאירי שם). משמית נפשיה. ברישא. כדי שישתתף בצערו (מאירי ושי"ח בשמו). שרי לנפשיה. מפני שלא יצטרכו בני ביתו להתרחק ממנו (שם ושם).

◆

פירוש הרא"ש

במנודה. הוא דפליגי ר"ע סבר כיון דלא פקיה בלשון שמתא לאו עתיה אנדוי: נדהו בפניו. נתחייב נדוי ונדהו פניו אין מתיר לו אלא פניו דכמו שנדהו בפניו יך לכבדו בפניו ולכבוד מנודה קפיד רב ואם התירו שלא בפניו הוי מותר: נדהו שלא בפניו מתירין לו בין בפניו בין שלא בפניו. בפניו אתי אשמעי' סד"א לא יתירו לו בפניו דמתבייש טפי קמ"ל דאין בושת יש מפרשים דאין מתירין לו אלא בפניו שמא לא ידע התירו לו וגם אחרים שואלין לו אם התירו לו והוא אומר לא וכשרואין שמקרבין אותו מזלזלין בנדוי ולא יחושו עוד על נדוי חכמים ז"ל ולהאי פירושא אם התירו לו שלא בפניו אינו מותר [אבל] בנדהו שלא בפניו כשרואה שמקרבין אותו יאמר בלבו כמו שנדוהו שלא בפניו כך התירו לו שלא בפניו: השומע הזכרת השם מפי חבירו צריך לנדותו. דאמרינן בריש תמורה (דף ג:) אזהרה למוציא שם שמים לבטלה שנאמר את ה' אלהיך תירא ואם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי פי' ראוי להתנדות: שבכל מקום שהזכרת השם מצויה שם עניות מצויה. דכתיב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך וברכה היינו עושר

פי' הרא"ש (המשך)

דכתיב וברכך בכל מעשה ידיך ומדהזכרת מצוה מעשרת מכלל דהזכרת עבירה מדלדלת: ועניות כמיתה דכתיב כי מתו כל האנשים. והאי קרא בדתן ואבירם כתיב ולקמן בפ' ר"א מוכח דע"כ האי מתו ר"ל שירדו מנכסיהם ולפי שהזכרת השם דבר שגורם עניות ומיתה החמירו בה יותר מבשאר עוברי עבירה ואמרו שאם לא נדהו השומע יהא בנדוי: ותניא רשב"ג אמר כל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני. ומייתי עוד ראיה שעוני שקול כמיתה כדאמרינן בכמה דוכתי [ברכות נח. שבת לד. ב"ב עה. סנהדרין ק.] נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות עוני בפרק במה מדליקין (שבת לג:) ר"ש ור' אלעזר בנו כשיצאו מן המערה כל מקום שנתנו עיניהם בו היה נשרף: ש"מ אין בין נדוי להפרה כלום. ואפילו לאפקירותא ולאפוקי ממ"ד במ"ק (דף טז.) וה"מ לממונא אבל לאפקירותא עד דחיילא עליה שמתא דרבנן תלתין יומין: ומיפר. לאו דוקא דחכם בעי לשון התרה: מהו דתימא אין החבוש מתיר עצמו מבית האסורין. כי היכי דמלינו גבי התרת נדרים דהוא אינו מוחל אבל אחרים מוחלין לו: משמת נפשיה והדר משמת צורבא מרבנן. דמשום כבוד תורה היה קשה בעיניו לנדותו וכדאמרינן בפ' מקום שנהגו (פסחים נב.) במערבא ממנו אגגידא דצורבא מרבנן ולא ממנו אשמתא והוא היה המנדה והיה קשה בעיניו ומנדה א"ע תחלה א"כ כדי שלא יתעצל וישכח מלהתיר: שרי לנפשיה. שלא יכשלו אנשי ביתו בדברם אליו ויבא זכאי ויתיר זכאי:

דאי לא מאי כי עייל לביתיה. ומיהו הראב"ד ז"ל כתב דאשתו אינה חייבת לנהוג בו נדוי וטעמא דמילתא משום דאשתו כגופו ודייק לה מדאיבעיא לן בפרק ואלו מגלחין (מ"ק דף טו:) מנודה מהו בתשמיש המטה דאם אשתו חייבת לנהוג בו נדוי מאי קמבעיא ליה פשיטא דאפי' קירוב בעלמא אסור אלא ודאי אשתו מותרת. ואפשר לדחות ראיה זו דאפי' אם תימצי לומר דאשתו חייבת לנהוג בו נדוי משכחת לה להאי בעיא במנודה לעיר אחרת שאינו מנודה לעירו ואפי' הכי הוא עצמו מנודה הוא ואם איתא דמנודה אסור בתשמיש המטה הוא עצמו אסור בכך אף על פי שאשתו מותרת:

מנין שנשבעין לקיים את המצוה שנאמר [1]נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך והלא מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא הא קמ"ל [א]דשרי ליה לאיניש לזרוזי נפשיה ואמר רב גידל אמר רב [ב]האומר אשכים ואשנה פרק זה אשנה מסכתא זו נדר גדול נדר לאלהי ישראל והלא מושבע ועומד (א) הוא [א]ואין שבועה חלה על שבועה מאי קמ"ל דאפי' זרוזי בעלמא היינו דרב גידל קמייתא הא קמ"ל כיון דאי בעי פטר נפשיה [ב]בקרית שמע שחרית וערבית משום הכי חייל שבועה עליה [ג]א"ר גידל א"ר [ג]האומר לחבירו נשכים ונשנה פרק זה °עליו להשכים שנאמר [2]ויאמר אלי (בן אדם) קום צא אל הבקעה ושם אדבר אותך ואצא אל הבקעה והנה שם כבוד ה' עומד אמר רב יוסף [ד]נידוהו בחלום צריך י' בני אדם להתיר לו והוא דתנו הלכתא אבל מתנו ולא תנו לא ואי ליכא דתנו הלכתא אפילו מתנו ולא תנו ואי ליכא ליזיל וליתב אפרשת דרכים ויהיב שלמא לבי י' עד דמקלעי ליה עשרה דגמרי הלכתא א"ל רבינא לרב אשי ידע מאן שמתיה מהו דלישרי ליה אמר ליה לשמותיה שויוה שליח [ה]למישרי ליה לא שויוה שליח אמר ליה רב אחא לרב אשי שמתיה ושרו ליה בחלמיה מאי [ו]א"ל [ד]כשם שאי אפשר לבר בלא תבן

כך

רש"י

(ב) **קא משמע לן דשרי ליה לאינש.** לישבע כדי לזרז עצמו לקיים את המצוה: **והלא מושבע ועומד מהר סיני**(ג). דכתיב ושננתם (דברים ו) דצריך אדם לשנות בתורה. לישנא אחרינא והלא מושבע ועומד מהר סיני דכתיב (יהושע א) לא ימוש ספר התורה הזה וגו': **כיון דאי בעי פטר נפשיה בקרית שמע שחרית וערבית.** דכיון דקרא ק"ש קיים לא ימוש דא"ר שמעון בן יוחי במסכת מנחות (דף צט:) כל הקורא קרית שמע שחרית וערבית הרי זה קיים מצות לא ימוש וכיון דאי בעי פטר נפשיה מושננתם בקרית שמע דיוצא בה ידי חובתו מאותה שבועה דהר סיני משום הכי כי אמר אשנה פרק זה (אע"ג) דלא הוי מושבע בהכי דבכך פטר נפשיה ואהכי חל עליה שבועה: **והנה שם כבוד אלהי ישראל עומד: מתנו.** משנה: **תנו.** גמרא: **יהיב שלמא לבי עשרה.** וכד מתיבין ליה הוו מתירין ליה נדויו:

כך

ר"ן

והלא מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא הא קמ"ל וכו'. מסתברא לי דהכי פירושא דמעיקרא קס"ד דרב גידל אתא לאשמועינן ששבועה חלה על דבר מצוה כדבר הרשות ומוכח לה מדכתיב נשבעתי ואקיימה ומש"ה פריך והלא מושבע ועומד הוא דהא מוכחינן בפרק שבועות שתים בתרא (שבועות כז.) דהא דכתיב להרע או להיטיב°) בדבר הרשות כתיב קרא ולא בדבר מצוה וכי תימא ה"מ לקרבן דלהרע או להיטיב גבי קרבן כתיבא אבל בל יחל איכא אפילו בדבר מצוה אם כן מאי נשבעתי ואקיימה הכי הוה ליה למימר דנהי דאמעיטא מצוה מקרבן לא אמעיטא מבל יחל כדחזינן התם בפרק שבועות שתים בתרא (שם כה.) דמילתא דליתא בלאו והן אי נמי בלהבא דאמעיטא מקרבן מלהרע או להיטיב ולא אמעיטא ממלקות והא לא צריך קרא א"כ מאי קאמר שנאמר נשבעתי ואקיימה. ומתרצינן אלא הא קמ"ל דשרי ליה לזרוזי נפשיה כלומר ודאי לא איצטריך האי קרא לומר °שהיא חלה לגבי בל יחל אלא ה"ק מנין שדבר הגון הוא להשבע לקיים את המצוה ואפי' כשרים שנמנעין משבועה נשבעין הן בכך שנאמר נשבעתי ואקיימה כלומר שהרי דוד היה עושה כן: **והלא מושבע ועומד מהר סיני הוא.** כלומר ודאי אע"ג דקאמרת נדר גדול שבועה קאמרת דאמר בהדיא בשבועה אשנה פרק זה שהרי נדר כיון שהוא מיתסר חפצא אנפשיה ליתיה לעולם באעשה אלא ודאי שבועה קאמרת כדאשכחן בדוכתי טובא דקרי ליה לשבועה נדר כדתנן (לקמן דף ט.) כנדרי רשעים עלי נדר בנזיר ובקרבן ובשבועה ואמרינן נמי בריש פרק ארבעה נדרים [לקמן כב:] ההוא דאתאו) לקמיה דרב אסי א"ל במאי נדרת באלהא דישראל ואפ"ה (פ"א ומש"ה) קשיא לך דאין שבועה חלה על שבועה לקרבן דמדאמרת נדר גדול משמע לכל דיני שבועה דאי קמ"ל לזרוזי נפשיה שרי ומש"ה קאמר נדר גדול נדר כלומר נדר משובח הוא זה וראוי לעשות כן א"ה היינו דרב גידל קמייתא: **הא קמ"ל דכיון דאי בעי פטר נפשיה וכו'.** מסתברא לי דלאו דווקא דבהכי מיפטר שהרי חייב כל אדם ללמוד תמיד יום ולילה כפי כחו ואמרינן בפ"ק דקדושין (דף ל.) ת"ר ושננתם שיהו דברי תורה מחודדין בפיך שאם ישאלך אדם דבר שלא תגמגם ותאמר לו וכו' וק"ש שחרית וערבית לא סגי להכי. אלא מכאן נראה לי ראיה למה שכתבתי בפרק שבועות שתים בתרא דכל מידי דאתא מדרשא אע"פ שהוא מן התורה כיון דליתיה מפורש בקרא בהדיא שבועה חלה עליו. והכא הכי קאמרינן כיון דאי בעי פטר נפשיה ממאי דכתיב בקרא בהדיא דהיינו בשכבך ובקומך [דברים ו] בקרית שמע שחרית וערבית מש"ה חלה שבועה עליה לגמרי אפילו לקרבן והיינו דקאמר נדר גדול כלומר לכל דיניו כדבר הרשות וכבר כתבתי זה שם בראיות גמורות בס"ד: **עליו להשכים.** מסתברא לי דהכי קאמר כיון שאמר נשכים הרי קבל עליו שיהא הוא מעורר בדבר כשם שהוא מעורר מעכשיו. ותרתי קמ"ל חדא דקבלה בעלמא לדבר מצוה מהניא דמאי דאמרינן הכא לא הזכיר לא נדר ולא שבועה ואפ"ה בדבורא בעלמא סגי דומיא דמאי דאמרינן דקבלה בלחוד מהניא לצדקה כדכתיב בפיך) זו צדקה [לעיל ז.] וה"ה לכל דבר מצוה וקמ"ל נמי דעליו להשכים כדעבד קודשא בריך הוא: **נדוהו בחלום צריך עשרה בני אדם להתיר לו.** לפי שאפשר שבשליחות המקום נתנדה ולפיכך צריך עשרה להתירו ששכינה עמהם: **והוא דמתנו הלכתא.** כלומר דמתנו לאחרים אבל תנו בלחוד לא דלא חשיבי כולי האי. ואיכא דגרסי דתנו הלכתא כלומר גמרא אבל מתנו כלומר משנה בלחוד לא: **ויהיב שלמא לבי עשרה.** ומתוך שישיבו לו שלום יגינו עליו מן היסורין עד דמקלעין ליה עשרה וכו': **ידע מאן שמתיה מהו דלישרי ליה.** שהרי כל מי שמנדה בידו להתיר כדאמרינן בפרק ואלו מגלחין (מ"ק דף יז.) זיל לגביה דלישרי לך: **לשמותיה שויוה שליח.** מן השמים:

כשם

מסורת הש"ס

א) לקמן יח., ב) [מנחות צט:], ג) [צ"ל ואמר], ד) [ברכות נה.], ה) [ויקרא ה], ו) [צ"ל ההיא דאתיא רש"ש], ז) [דברים כג],

◆

תורה אור השלם

1. נִשְׁבַּעְתִּי וָאֲקַיֵּמָה לִשְׁמֹר מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ: תהלים קיט קו

2. (כב) וַתְּהִי עָלַי שָׁם יַד יְיָ וַיֹּאמֶר אֵלַי קוּם צֵא אֶל הַבִּקְעָה וְשָׁם אֲדַבֵּר אוֹתָךְ: (כג) וָאָקוּם וָאֵצֵא אֶל הַבִּקְעָה וְהִנֵּה שָׁם כְּבוֹד יְיָ עֹמֵד כַּכָּבוֹד אֲשֶׁר רָאִיתִי עַל נְהַר כְּבָר וָאֶפֹּל עַל פָּנָי: יחזקאל ג כב-כג

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' מושבע ועומד מהר סיני הוא ואין שבועה: (ב) רש"י ד"ה הא קמ"ל: (ג) ד"ה והלא וכו' מהר סיני הוא דכתיב ושננתם וכו' מהר סיני הוא דכתיב לא ימוש:

◆

גליון הש"ס

גמ' עליו להשכים שנאמר. עי' בפרש"י שמות יט טו: בהר"ן ד"ה והלא מושבע ועומד. שהיא חלה לגבי בל יחל. עי' בלשון הרמב"ן על התורה פ' חוקת שכתב ואפי' בקיום מ"ע אין חלות שאם נשבע לקיים את המצות ולא קיים אינו מתחייב משום שבועה לא קרבן ולא מלקות:

◆

פירוש הרא"ש

מנין שנשבעין לקיים המצוה. ול"ח שמא יבא לידי תקלה ויעבור על שבועתו: **והלא מושבע** ועומד הוא. לקיים המצוה ואין שבועה חלה על שבועה דדרשינן ליה בשבועות מלהרע או להיטיב דבהטבת רשות איירי ולא בקיום מצוה: **אלא הא** קמשמע לן דשרי לזרוזי נפשיה. ולא הוי מזכיר שם שמים לבטלה אם נשבע בשם ואם נשבע בלא שם נמי סד"א דאסור כדי שלא יתרגל אדם בשבועות ויבא לישבע גם על דברים אחרים: נדר גדול נדר לאלהי ישראל. לאו היינו נדר ממש דלא איקרי נדר אלא שמתפים בדבר הנדור אלא מחשבינן ליה כאילו נדר לצדקה דאמרינן בפ"ק דר"ה (דף ו.) בפיך זו צדקה: **והלא** מושבע ועומד הוא. דכתיב והגית בו יומם ולילה ואע"ג דתנן לקמן בפ"ב (דף טז.) שהנדרים חלין על דבר מצוה כדבר הרשות היינו בנדר גמור שמתפים בדבר אסור דילפינן לה מכי ידור נדר לה' מלמד שחלין על דבר מצוה אבל נדר כי האי דדמי לצדקה ליכא רבויא דיחול על דבר מצוה וליכא למפרך מידי בשבועה

פי' הרא"ש (המשך)

[צ"ל דשבועה] חמורה א"כ הא דנדרים חלין על דבר מצוה היינו בטול מצוה כגון דאמר קונם ישיבת סוכה עלי אבל אם אסר נבלה עליו בקונם לא חייל דאין איסור חל על איסור הוא הדין אם נדר לקיים לא חייל: מאי קמ"ל דשרי ליה לאינש לזרוזי נפשיה. ולא חיישינן שמא יתרגל נדרים: היינו דרב גידל קמייתא: הא קמ"ל כיון דבעי פטר נפשיה בו' משום הכי חיילא שבועה עליה. דלא הוי חובה אלא רשות והויא הטבה דומיא דהרעה: עליו להשכים. על האומר להשכים תחלה כמו שמצינו שאמר הקב"ה ליחזקאל קום צא אל הבקעה ושם אדבר אותך ובשבא שמה כבר היה כבוד השם עומד: נידוהו בחלום. יש לחוש שמא בשליחות המקום נתנדה: צריך עשרה ב"א להתיר לו. ועל כל בי עשרה יש שכינה והרי הותר לו באותו ב"ד שנתנדה: והוא דמתנו הלכתא. שמונין לאחרים: ואי ליכא. דלא תנו ולא מתנו אל יקח הדיוטות וטוב לו שישב בפרשת דרכים ויקבל שלום מבי עשרה דגמרי הלכתא: ידע מאן שמתיה מהו דלישרי ליה. שכל מי שמנדה בידו להתיר כדאמרינן במ"ק גבי ר"ל דשמתיה ההוא גברא דא"ל ר' יוחנן זיל לגביה דלישרי לך: כשם שא"א לבר בלא תבן. פסוק הוא (ירמיה כג) גבי חלום דכתיב הנביא אשר אתו חלום יספר חלום ואשר דברי אתו ידבר דברי אמת מה לתבן את הבר נאום ה':

עין משפט נר מצוה

לג א ב מיי' פ"א מהל' שבועות הלכה ג סמג לאוין רמא טוש"ע י"ד סי' רג סעי' ו [וסי' ריג סעי' ב]:

לד ג מיי' פ"א מהלכות נדרים הל' כט סמג לאוין רמה (טוש"ע י"ד שם וסי' ריג סעי' ב):

לה ד ה ו מיי' פ"ז מהל' ת"ת הל' יב טוש"ע שם סי' שלד סעי' לה:

◆

מוסף רש"י

מנין שנשבעין לקיים את המצוה. כדי שלא יוכל לחזור בו (תמורה ג.) כלומר מצוה שיהא אדם נשבע לקיים מצוה כדי שימהר ויזדרז לקיימה (חגיגה י.). **נדר גדול כו' והלא** מושבע ועומד הוא. קס"ד דהאי מקשה שאין הנדר חל על דבר מצוה, ושני ליה אפילו לדעתיה, ונפקא מינה להיכא דנשבע, מיהו קי"ל באלו מותרין (לקמן טז:) דנדר חל על דבר מצוה, והאי תירוצא דיחויא בעלמא הוא (ראמ"ה בשמו). **ויהיב** שלמא. ארחא דמלתא קאמר (שם).

תוספות

מושבע ועומד מהר סיני הוא. קא ס"ד נשבעין לקיים מצוה דקאמר היינו לחייב משום שבועת ביטוי אם לא [יקיים] ותימה אדפריך לרב גידל תקשי ליה קרא דנשבעתי ואקיימה ופי' בתוס' דאה"נ וי"ל דקרא איכא לקיומי במצוה דאפשר ליפטר ממנה כמו באשנה פרק זה אבל לרב גידל ע"כ איירי במצות שמחויב לעשות דאל"כ מאי קמ"ל וגם היינו דרב גידל בתרייתא לכך פריך אדרב גידל ומשני קמ"ל דשרי לזרוזי נפשי' פירוש ולא מיתסר משום דמוציא שם שמים לבטלה אבל לא איירי לענין שבועת ביטוי כך פי' בתוס' וכפי' הר"ר אליעזר פי' הא דפריך מושבע ועומד מהר סיני הוא היינו כלומר אם בא להשמיענו שמותר לישבע לקיים מצוה ולא חיישינן שמא יעבור על שבועתו ולא יקיים אי נמי לא מקיים לא עבר על שבועתו דמושבע ועומד מהר סיני ואין שבועה חלה על שבועה ומשני הא קמ"ל דשרי לזרוזי נפשיה ולא מיתסר משום הוצאת ש"ש לבטלה כדפרי' מיהא מה דפי' מושבע ועומד מהר סיני וכו' [משמע] דאכללא דגופא דמילתא פריך הלא מושבע ועומד וכו' כפי' לפירוש ראשון משום דס"ד לענין שבועת ביטוי פריך: **האומר אשנה פרק זה וכו' נדר גדול נדר לאלהי ישראל.** לכאורה משמע שאמר לשון זה ולא הזכיר שבועה וקמ"ל דיש יד לשבועה אי נמי כדפירש הר"ר אליעזר דהוי נדר כמו נדר לצדקה וקשה דא"כ מאי פריך לקמן מאי קמ"ל לזרוזי נפשיה היינו דרב גידל קמייתא מה ענין זה לרב גידל קמייתא כיון שלא הזכיר שבועה ועוד דטובא קמ"ל דהכא הוי יד לשבועה לכ"נ לפרש דאיירי שהזכיר שבועה מפיו שאמר שבועה שאשנה פרק זה ופריך מעיקרא והלא מושבע ועומד וכו' וא"כ ליכא לחיוביה משום שבועת ביטוי דכי היכי דאין שבועה חלה על שבועה ה"נ אין נדר חל על נדר ואי קמ"ל דשרי לזרוזי אנפשיה לקיים המצוה היינו דרב גידל קמייתא ומשני הא קמ"ל כיון דאי בעי פטר נפשיה וכו' כלומר לעולם לענין לחייבו משום שבועת ביטוי אם יעבור וכי תימא מושבע וכו' דאי בעי פטר נפשיה וכו' וא"כ אפשר ליפטר ממצוה זו חיילא עליה שבועה לחייבו משום ביטוי אם יעבור כמו בשבועה דדבר הרשות והא דתנן בשבועות נשבע לקיים המצוה ולא קיים פטור דווקא במצוה שאי אפשר ליפטר ממנה כמו להניח תפילין ליטול לולב אבל האי דאי בעי פטר נפשיה חייל שבועה עילויה וה"ה דאם נשבע שלא לשנות פרק זה [דאין] חייב משום שבועת ביטוי ושייך התרה ולא חשיב נשבע לבטל המצוה וא"ת א"כ הא דתנן בשבועות (דף כה.) נשבע שבועה שלא אתן שחייב משום שבועת ביטוי ופריך בגמרא אילימא שלא אתן לעני מושבע ועומד וכו' וכי מושבע לתת לכל עני ועני מתנה ומאי דוחקיה לשנויי התם בעשיר ויש לומר דמשמע ליה שלא אתן כלל מדלא פירש והא ודאי מזה מושבע וכו' ליתן לעני הצריך לפרנס והוה מצי לשנויי שלא אתן לעני מנה אבל תירוץ פשוט לקח לו דמיתוקמא ביה שלא אתן כלל כדמשמע המשנה: **עליו להשכים.** פירוש על האומר לחבירו להשכים כמו שמצינו ביחזקאל שאמרה לו שכינה והקדים שכינה על ידו: **צריך עשרה ב"א להתירו לו.** לפי שחלום הוי כעין נבואה יש לו לדאוג מן הפורענות לכן צריך להתירו בעשרה ואז הוא מותר באותו ב"ד שנידוהו דאכל בי עשרה שכינה שריא (עיין לשון הרא"ש): **והוא דמתנו.** לאחרים הלכתא הלכה למשה מסיני אותן ראוין לשרות שכינה ביניהם ואי ליכא דמתנו אפי' תנו לעצמן ולא לאחרים: **ואי לא איזל לפרשת דרכים ויהיב שלמא לבי עשרה.** כי היכי דליהדרי ליה שלמא ומועיל לו לתלות לו להגין לו מן היסורין. עד דמיקלעי עשרה דגמירי הלכתא ויתירו לו הנידוי אבל ליכא לפרש עד דמיקלעי עשרה דמתנו הלכתא ויהיב להו שלמא א"כ למה חזר והזכיר עשרה גבי עד דמיקלעי היה לו לומר דמקלעי דמתנו ואנן ידעינן דלאותן כבר דיהיב שלמא קאי אלא ש"מ כדפרישית והא דנקט פרשת דרכים יש לפרש שהם רגילות למצוא עשרה ב"א יחד יותר מבעיר מיהו יש לפרש דאפי' בזה אחר זה מועיל ומ"ת נקט פרשת דרכים לפי שהם רגילות ליתן שלום לבני אדם: **כשם שלא אפשר לבר בלא תבן וכו'.** וכן פי' דריש ליה מהאי קרא הנביא אשר אתו חלום יספר חלום ואשר אתו דברי אמת יאמר דברי אמת כי מה לתבן את הבר וגו':

עין משפט נר מצוה

לו א מיי' פ"ו מהלכות שבועות הל' ד סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רלד סעי' נו:

לז ב מיי' שם הלכה ג סמג שם טוש"ע שם סי' רכח סעי' ג:

לח ג מיי' שם הלכה ד סמג שם טוש"ע שם סי' רלד סעי' נו:

לט ד ה מיי' פ"ז מהל' ת"ת הל' ז טוש"ע שם סי' שלד סעי' כד:

◆

תורה אור השלם

1. וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִּכְנָפֶיהָ וִיצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק:
מלאכי ג כ

2. כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ כָל זֵדִים וְכָל עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר יְיָ צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף:
מלאכי ג יט

◆

פירוש הרא"ש

בלא דברים בטלים. ושמא ההיתר דברים בטלים: **הוה ליה נדרא לדביתהו.** וקיים לה הנדר או שמא לא היה נדר של עינוי נפש: **אתא לקמיה דרב אשי.** ולא היה רוצה להתיר לה במקום רב אשי שהיה רבו והיה יכול להתיר לה כדתנן בפ"ב דנגעים כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ואף לר' יהודה דאמר אף לא נדרי אשתו היה יכול להתיר בג' אחרים אלא לחלוק כבוד לרב אשי: **בעל מהו שיעשה שליח לחרטת אשתו.** דודאי אחר נעשה שליח לחרטת חברו אבל בעל מתוך שקשה בעיניו נדר אשתו אולי יש לחוש שמא יוסיף מדעתו על חרטת אשתו ויאמר דלדעת כן לא נדרה: **א"ל אי מבנפי אין ואי לא מבנפי לא.** אם מצאן מכונסים ועומדים נעשה שליח אבל אי כנפינהו איהו לשם כך לא דאיכא למיחש מתוך שטרח לכנפם שיוסיף על החרטה שאמרה לו אשתו: **ש"מ תלת.** ש"מ בעל נעשה שליח לחרטת אשתו וש"מ אי מכנפי אין ואי כנפינהו איהו לא וש"מ לא ליבעי למשריה באתרא דרביה: **ושמתא אפי' באתרא דרביה.** דקיי"ל בפ' הדר עם העובד כוכבים (דף סג.) דתלמיד מנדה בפני הרב במקום שיש חלול השם וקאמר הכא דאפילו באתרא דרביה נמי שרי שמתא דלא מאחרים לטותא גביה עד דאזיל קמי רביה: **ויחיד מומחה שרי שמתא.** פי' אם נדהו חכם ותיק וכיוצא בו יכול יחיד מומחה כיוצא בו להתירו ולא למעוטי נדר אתא דאמר לקמן בסוף נערה המאורסה ראשי המטות כתיב אפי' יחיד מומחה: **מאי דכתיב וזרחה לכם יראי שמי.** אגב דאיירי לעיל בהוצאת ש"ש לבטלה נקטיה הכא: **חירגא דיומא.** עפרורית שבזהורית חמה כההיא דפ"ק דיומא (דף כ:) חירגא דיומא לא שמיה. תימה אמאי לא אמר חמה גופה מסיא כדאמרינן בב"ב (דף עז:) אדלי יומא אדלי קצירא בשביל אבן שהיתה לא"א ותלאה בכנפי החמה: **ופליגא דר"ל.** הא דאמרן דבחמה דבזה"ז איירי קרא דאיהו מוקי לה בחמה דלעתיד:

כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים
רבינא הוה א)לה נדרא לדביתהו אתא לקמיה
דרב אשי א"ל בעל מהו שיעשה שליח
לחרטת אשתו א"ל אי מכנפין אין אי לא לא
° ש"מ תלת ש"מ א בעל נעשה שליח לחרטת
אשתו וש"מ ב לא (א) ב)שרי למישרי נדרא
באתרא דרביה וש"מ ג כי מכנפין שפיר דמי
ד ושמתא אפי' באתרא דרביה ה ויחיד מומחה
שרי שמתא ג)א"ר שמעון בר זביד א"ר יצחק
בר טבלא א"ר חייא אריכא דבי ר' אחא
א"ר זירא א"ר אלעזר א"ר חנינא א"ר
מיאשה משמיה דרבי יהודה בר אילעאי מאי
דכתיב 1 וזרחה לכם יראי שמי ד)(שמש צדקה
וגו') אלו בני אדם שהן יראין להוציא שם שמים
לבטלה שמש צדקה ומרפא אמר אביי ש"מ
חרגא דיומא מסי ופליגא דר"ש בן לקיש
ה)דאמר אין גיהנם לעולם הבא אלא הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה
צדיקים מתרפאין בה ורשעים נידונין בה ו)שנאמר וזרחה לכם יראי
שמי שמש וגו' ולא עוד אלא שמתעדנין בה שנאמר 1 ויצאתם ופשתם
בעגלי מרבק והרשעים נידונין בה שנא' 2 הנה יום בא בוער כתנור ז) וגו':
מתני'

רש"י

כך אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים. ושמא הא דשרו ליה דברים בטלים הוו: **הוה ליה נדרא לדביתהו.** ואיהו לא הפיר לה בו ביום שמע: **אי מיכנפין.** תלתא מומחין דשרו ליה שפיר דמי ב): **לא שרי למישרי נידרא באתרא דרביה.** משום הכי לא בעי רבינא למישרא לה מקמיה רביה: **ויחיד מומחה שרי שמתא.** דלא בעי עשרה כמו לנידוי: **יראי שמי.** למי שיראין להוציא שם שמים: **חירגא.** זיהרא דשימשא והיינו לא (יומא כ:) דכתיב ס)וכל דארי ארעא כלא חשיבין: **מסי.** מרפא כדכתיב שמש צדקה ומרפא: **צדיקים מתרפאין בה.** באותו השמש דלע"ל אבל בהאי שמש לית ביה רפואה: **ולהט אותם היום הבא.** שמש של אותו יום:
מתני'

ר"ן

ט)**כשם שא"א לבר בלא תבן.** כדכתיב (ירמיה כג) אשר אתו (דבר) חלום וכו' ומה לתבן את הבר וכו'. וצ"ע במי שנדוהו בחלומו אם צריך לנהוג בכל דיני מנודה. ומסתבר לי דאע"ג דאמרינן הכא דמי שנדוהו בחלומו צריך היתר אין ללמוד מכאן למי שנדר בחלום שיהא צריך היתר דהכא היינו טעמא משום דאיכא למימר שמן השמים נדוהו מה שאין לומר כן בנדר אלא שראיתי לרשב"א ז"ל בתשובה (סי' תרמ"ח) שמעשה בא לפניו והצריכו היתר: **בעל מהו שיעשה שליח לחרטת אשתו°.** הר"מ במז"ל סובר בפ"ו מהל' שבועות (הל' ד) דדוקא בבעל הוא דאיבעיא לן מפני שהבעל כאשתו אבל אדם אחר פשיטא לן שאינו נעשה שליח דצריך שיהא הנודר בפני המתירין והכי מוכח בירושלמי בפרק נערה המאורסה י) דגרסינן התם מהו להתיר ע"י תורגמן נשמעינה מן הדא רבי אבא בר זוטרא אתעביד מתרגמניה דרבי יוחנן בהדא איתתא דלא חכמה למשמע סוריסטון מדבעיא אי מתירין ע"י תורגמן מכלל דפשיטא לו דע"י שליח אין מתירין ואפילו למאי דמסקינן דעל ידי תורגמן שרי דוקא תורגמן משום דבעל הדבר נמי תמן קאי אבל ע"י שליח לא הלכך הכא בבעל דוקא הוא דאיבעיא לן. ומסקינן דאפילו בבעל אי מכנפין אין אי לא מכנפין לא דאף ע"ג דאשתו כגופו לא הקילו גבי בעל אלא היכא דמכנפי אבל דליכנפי לכתחלה גביה לא כיון דמחוורתא דמילתא שיהא הנודר עצמו שם זו היא שיטת הר"מ במז"ל. אבל בתוספות פירשו בהפך ואמרו אדרבה גבי אינש דעלמא פשיטא לן שיכול לעשות שליח וגבי בעל דווקא הוא דאיבעיא לן משום דחיישינן שמתוך שנדרי אשתו קשין עליו יוסיף מדעתו בחרטתה ומסקינן דאי מכנפין אין ואי לא לא והיינו טעמא משום דכי מכנפי ולית ליה טרחא במילתא לא חיישינן דלמא מוסיף הוא אחרטה דילה אבל אי לא מכנפין כיון דאיכא תרתי חדא שנדריה קשין אלו ועוד דטרחא חיישינן אבל באינש אחרינא כיון דלא איכפת ליה אי ט)שנו אי לא ליכא למיחש. וכתב עוד רבינו שמשון ז"ל ששולח אדם חרטת נדרו בכתב לב"ד והם מתירין לו לפי שסובר הרב ז"ל שאפילו בלא ידיעת הנודר יכול החכם להתיר כיון שיודע שהנודר מתחרט דהתרת חכם הרי היא כהפרת בעל ותניא בסוף קדושין (דף פא:) אישה הפרם וה' יסלח לה [במדבר ל] במה הכתוב מדבר באשה שנדרה בנזיר ושמע בעלה והיפר לה והיא לא ידעה וכו' ולא מצינו חלוק בין הפרת בעל להתרת חכם אלא בלשון: **שמע מינה לא יאלי למשרי נדרא באתרא דרביה.** לא יאלי אינו נראה כלומר שאם לא כן רבינא עצמו היה מתיר נדר אשתו. ואם תאמר והיכי מצי עביד הכי והתנן במסכת נגעים (פ"ב משנה ה) כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוביו כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר' יהודה אומר אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרים ומוכח בירושלמי ° דהלכה כר"י. י"ל דאפ"ה בהדי אחריני הוה מצי שרי אי לאו משום יקרא דרביה דהא תנן במס' בכורות י) כל הבכורות אדם רואה חוץ מבכורות עצמו ואפ"ה אמרינן התם דמצטרף הוא עם שני הדיוטות כדדייקינן בסוף פרק עד כמה [בכורות לא.] אילימא בחד ומי מהימן אלא בתלתא ומי חשידי אלמא בהדי אחריני שרי. ואפי' תמצא לומר דהכא שאני משום דאשתו כגופו ואפי' אצטרופי נמי לא מצטרף דה"ל כנודר עצמו אפ"ה אי לאו משום יקרא דרביה היה אומר רבינא לתלמידיו שיתירוהו ומדלא עבד הכי ש"מ לא יאלי למשרי נדרא באתרא דרביה: **ושמתא אפילו באתרא דרביה ויחיד מומחה שרי שמתא.** הני לאו מהאי עובדא נפקא לן אלא איידי דאמר דלא יאלי למשרי נדרא באתרא דרביה קאמר דגבי שמתא שרי. והאי יחיד מומחה דשרי שמתא איכא מ"ד דוקא סמוך. ולא נהירא אלא כל שהוא חכם מובהק ובקי בהלכות נדרים אע"פ שאינו סמוך שרי נדרא ושמתא דגבי התרת נדרים לא כתוב בפרשה אלהים דמשמע סמוכין אלא ראשי מטות מ)והיינו דאמרי' בירושלמי [פ"י ה"ח] אמרו ליה רבנן י)לרב הונא שרי נדרא ביחיד אמר להו רב הונא ראש לראשי המטות והא רב הונא לאו סמוך הוה ואפ"ה שרי נדרא ביחיד. והכי נמי מוכח בבכורות בפ' פסולי המוקדשין (לו:) דאמרי' התם ג' מתירין את הבכורים במקום שאין חכם ואמרינן חכם כגון מאן אר"נ כגון אנא והא ר"נ לא הוה סמוך. אלמא כל שהוא רב מובהק שרי נדרא. וכן כ' הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהל' שבועות (הל' ה) ועוד אכתוב בזה בפ' ארבעה נדרים (לקמן כג. ד"ה והיתר) ופ' נערה המאורסה (שם עח:) בס"ד. ואיכא מ"ד דכי היכי דג' הדיוטות מתירין את הנדר במקום שאין מומחה ה"נ מתירין את הנדוי במקום שאין מומחה דנדוי נמי נדר הוא דהא אמרינן בסוף פ' ד' מיתות (סנהדרין סח.) בעובדא דר"א הותר הנדר אלמא נדוי נמי נדר מקרי וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ"ז מהל' ת"ת (הל' ז): **הדין חירגא דיומא מסי.** אבק הנראה בחמה כשהיא נכנסת דרך חלון קרוי חירגא: **אין גיהנם לעתיד לבא.** לאו לאחר מיתה קאמר דודאי איכא גיהנם לרשעים אלא לעתיד לבא לאחר תחיית המתים קאמר שאותן רשעים שיהיו לחרפות לדראון עולם כדכתיב בדניאל (יב) לא יהיו נדונין בגיהנם אלא בהאי דינא שהקב"ה יוציא חמה מנרתיקה כדי שיהיו אלו מצטערין ושיתרפאו בה צדיקים והכי נמי מוכח בהדיא בפ"ק דע"ז [ג:] דלאחר תחיית המתים קאמר:
מתני'

מסורת הש"ס

א) [צ"ל ליה], ב) [צ"ל יאלי פי' לא אריך ערוך ע"ש גם בסמוך], ג) [גי' הע"י א"ר חנינא אמר רבי ימעו בה משמיה דר' יהודה בר' אלעאי מאי דכתיב כו'], ד) [ליתא בע"י], ה) ע"ז ג:, ו) [צ"ל לדיקים מתרפאין בה שנאמר וזרחה גו' כ"ה בע"י וכ"ה בילקוט ועי' בע"ז ג:], ז) [והיו כל זדים וכל עושה רשעה קש ולהט אותם היום הבא כ"ה בס"א], ח) [דניאל ד], ט) [שייך לע"א], י) [פ"י ה"ח], כ) [צ"ל שרי], ל) [ד' לא. וכן במשנה נגעים פרק ב משנה ה], מ) [במדבר ל], נ) גי' יעב"ץ רב הונא, ס) צ"ל הנדר,

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' וש"מ לא יאלי למשרי. נ"ב ס"א לא יאי וכך היתה גירסת הר"י בר ששת ע"ש בסי' ת"ו: (ב) רש"י ד"ה אי יכו' דמי הס"ד ואח"כ מ"ה לא יאלי לא שרי למישרי:

◆

גליון הש"ס

גמ' ש"מ תלת. לעיל דף ז ע"ב ברכות כו ע"א פסחים ה ע"א: בהר"ן ד"ה בעל מהו שיעשה שליח. עי' גיטין דף מו ע"א אין אדם רוצה שתתבזה אשתו ובתוס' הר"ן שם: ד"ה ש"מ כו' ומוכח בירושלמי. עי' לקמן פא ע"ב בהר"ן:

◆

מוסף רש"י

אתא לקמיה דרב אשי. רביה, **א"ל בעל כו'.** היכא דלא בעיא למיתי קמי בי דינא, מהו שיעשה שליח לאשתו לפתוח לו ולהתיר אחר הדברים שבעל יודעים היא מתחרטת בנדרה כדי שיעקר הנדר מעיקרו, הואיל ועל מנת כן נדרה [illegible]. **אי מכנפין.** בית דין יקימו, יכולה היא למסור דבריה לשליח, ואי לא מכנפי אינו יכול לקבץ לפתוח לפניהם בחרטת אשתו, דקנסא הוא, דקנסוה רבנן דבעינן שישמעו החרטה מפיה (שם). **ש"מ תלת.** מדאזיל רבינא לגביה דרב אשי רביה ורבינא אע"פ שהיה חכם לא רצה למשרי נדרא דביתהו במקום רב אשי שהיה גדול הימנו, וש"מ דבעל נעשה שליח לחרטת אשתו לא שרי לי' לכנופי תלתא למישרי לה, וש"מ דהיכי דמכנפי שפיר דמי למישרי לה, ורב אשי דהוה מצי מתיר לה איהו באפיה נפשיה, דהא חכם אפילו ביחיד מצי מתיר, אלא משום דבעא מניה רבינא סתמא ואפילו בהדיוטות, אהדר ליה איהו סתמא ואפילו בהדיוטות (שם). **ושמתא אפי' באתרא דרביה.** אע"ג דנדר לא לישרי במקום רביה, היכא דשמתיה איניש לגברא מצי איהו למישרי ליה אפילו באתרא דרביה ואפילו היה המנדה עם הארץ (שם). **ויחיד מומחה שרי שמתא.** אם נדה תלמיד חכם אחד ומת ולא התיר לו נדויו, הוא שהוא חי ונתרצה להתיר לו, יכול תלמיד חכם אחר כמותו להתיר לו נדויו, ומסתמא במקום שאין שם גדול ממנו, דלא גרע מנדר (שם). **ויצאתם ופשתם.** פיסה דוחטה לכם הוא, ופשתם לשון שומן וריבוי ועובי כמו (תרגום בראשית א) פושו וסוגו, וכמו (איוב לה) ולא ידע בפש מאד (ע"ז ד.).

ולהט אותם היום הבא. השמש הבאה ובכמה דוכתין קרינן לשמשא יומא (שם).

תוספות

רבינא ה"ל נדרא לדביתהו אתא לקמיה דרב אשי. [illegible]

מתני' (א) [א]כנדרי רשעים נדר בנזיר ובקרבן ובשבועה כנדרי כשרים לא אמר כלום כנדבותם נדר בנזיר ובקרבן: **גמ'** ודלמא הכי קאמר כנדרי רשעים לא נדרנא אמר שמואל באומר כנדרי רשעים הריני עלי והימנו הריני בנזירות עלי בקרבן הימנו בשבועה הריני (א) נזירות דלמא הריני בתענית קאמר אמר שמואל [ב]כשהיה נזיר עובר לפניו (עלי בקרבן) הימנו בשבועה דלמא הימנו דאכילנא קאמר אמר רבא [ג]דאמר הימנו שלא אוכל אי הכי מאי למימרא מהו דתימא הא לא מפיק שבועה מפומיה קמ"ל א] הדין: כנדרי כשרים לא אמר כלום כנדבותם נדר (ב) וכו': מאן תנא דשאני ליה בין נדר לנדבה לימא לא רבי מאיר ולא רבי יהודה [ד]דתניא [1]טוב אשר לא תדור וגו' טוב מזה ומזה [ה]שאינו נודר כל עיקר דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר טוב מזה ומזה נודר ומשלם אפילו תימא ר"מ

כי

רש"י

מתני' כנדרי רשעים. כגון שהיה ככר מונח לפניו ואמר כנדרי רשעים משמע דאותו ככר יהא עליו כנדרי רשעים וכיון דאמר הכי נדר בנזיר ובקרבן ובשבועה ואם אכלו מחייב נזירות וקרבן ושבועה דחייב נמי קרבן שבועה דדרכן של רשעים הוא שנודרים בנזירות ובקרבן ונשבעין והאי כי אמר כנדרי רשעים הוי כמאן דאמר הריני נזיר אם אוכל הימנו והרי עלי כקרבן ושבועה שאיני אוכל: **אבל אמר כנדרי כשרים לא אמר כלום.** שאין דרכן של כשרים שנודרים כדמפרש וכל שכן דאין נשבעין ואהכי לא אמר כלום ולא מיתסר בהאי ככר: **אבל אמר כנדבותם.** של כשרים ואכלו חייב בנזיר ובקרבן אבל לא בשבועה דכשרים עבידי דמתנדבין בנזירות ובקרבן בדרך נדבה אבל בשבועה אין נשבעין כלל משום הכי אינו חייב משום שבועה: **גמ' ודלמא הכי קאמר כנדרי רשעים לא נדרנא.** כיון דאיהו לא מפרש מידי דלא אמר הרי הוא עלי כנדרי רשעים אלא בסתם קאמר דלמא ה"ק כנדרי רשעים לא נדרנא ולא כלום הוא: **אמר (ג)רבא באומר.** כגון שהיה ככר לפניו ואמר כנדרי רשעים הריני עלי והימנו ומשתמע דה"ק הריני בנזירות דמאן דנזר ה"ק הריני נזיר והא דאמר עלי משמע דאמר הרי עלי קרבן והימנו משמע דאמר שבועה שלא אוכל הימנו דהואיל דאמר בתחלה כנדרי רשעים משתמע ודאי דהכי בעי למימר דדרכן של רשעים הוא דאגב ריתחייהו נודרין בנזיר ובקרבן ובשבועה: **ודלמא.** הא דאמר הריני בתענית משמע ולא בנזירות: **ודלמא.** הא דאמר הימנו לא משמע שלא אוכל הימנו אלא שבועה שאוכל ממנו וכי אכיל מיניה לא מחייב משום שבועה: **אי הכי.** כיון דאמר בפירוש שלא אוכל מאי למימרא ודאי לא מיבעיא למיתנא דחייב משום שבועה כי אכיל מיניה: **הא לא מפיק שבועה.** דלא אמר בפירוש שבועה שלא אוכל אפ"ה אמרינן ודאי שבועה קאמר: **דשני ליה בין נדר לנדבה.** דקתני כנדרי כשרים לא אמר כלום וכי אמר כנדבתם של כשרין הוי נדר ומשמע דנדר אסור אבל נדבה מותרת: **דתניא טוב אשר לא תדור טוב מזה ומזה.** דהכי דריש ר' מאיר לקרא את אשר תדור שלם טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם (טוב אשר לא תדור ומשתדור ולא תשלם) וטוב שאינו נודר כל עיקר מזה שנודר ואינו משלם ואפי' מזה שנודר ומשלם: **ר' יהודה אומר טוב מזה ומזה נודר ומשלם.** דמשמע ליה לר' יהודה דהאי טוב קאי אקרא דלקמיה הכי דריש ליה את אשר תדור שלם טוב אותו שנודר ומשלם טוב מאשר לא תדור ומשתדור ולא תשלם והיינו דלא כר' יהודה ולא כר' מאיר דאמר טוב שאינו נודר כל עיקר דסבר בין בנדר בין בנדבה אסור ליה לאיניש למידר ואילו ר"י דאמר שנודר ומשלם טוב לא מפליג בין נדר לנדבה דאפילו בנדר שפיר דמי:

כי

ר"ן

מתני' כנדרי רשעים נדר בנזיר בקרבן ובשבועה. הך מתני' נמי פירושא דידות היא. ומפרשינן בגמ' דה"ק דאם אמר כנדרי רשעים הריני והיה נזיר עובר לפניו הרי הוא נזיר וכן אם אמר כנדרי רשעים עלי חייב קרבן ומסתברא נמי דדוקא כשהיתה בהמה מונחת לפניו וכן נמי אם אמר כנדרי רשעים הימנו שלא אוכל והיה ככר מונח לפניו הרי הוא בשבועה שלא יאכלנו ומיחייב בכל הני כי אמר כנדרי רשעים שהרי הרשעים דרכן לידור בכל אלו. ומפני שאין ראוי לעשות כן קרי להו נדרי רשעים שהרי רשעים הם לאותו דבר כן נראה בעיני: **כנדרי כשרים.** אע"ג דאמר הריני עלי הימנו והיה נזיר או בהמה או ככר לפניו לא אמר כלום שהרי אין הכשרים נודרים שאין רשאין לעשות כן. וה"ה נמי אם אמר כנדבת רשעים עלי לא אמר כלום לפי שאין רשעים (טובים) [נודבים] שאם הם נודבים אינם רשעים לאותו דבר והכי איתא בתוספתא (ריש פ"א): **כנדבותם נדר בנזיר ובקרבן.** שהרי הכשרים מתנדבים הם בקרבן ובנזירות הלכך כי אמר הריני והיה נזיר עובר לפניו הרי הוא נזיר וכי אמר עלי ובהמה מונחת לפניו הוה ליה כאומר הרי הוא קרבן נדבה. אבל בשבועה לא מחייב אפילו היה ככר מונח לפניו ואמר הימנו שלא אוכל לפי שאין הכשרים נשבעין לעולם ואע"ג דאמרי' לעיל (דף ח.) דלזרוזי נפשייהו נשבעים לדבר מצוה ההיא שבועה לא מקרי נדבה שהרי כבר הם מחוייבים לקיים את המצוה. ואיכא למידק הרי נדבה אינה אלא באומר הרי זו ונדר בהרי עלי וחילוק זה ליתיה אלא בנדרים דקרבנות אבל בנזירות מאי נדר ומאי נדבה שייכי ביה הרי אינו אלא בענין אחד. נראה בעיני דנדר פירושו דבר שאינו בא לגמרי בנדבת הלב ונדבה פירושו מה שהאדם נודר יותר בנדבת נפשו ושמעשיו יותר רצויים ומש"ה אמרינן דנדר הוא הרי עלי לפי שאינו מתנדב לגמרי כיון שלא הפרישו עכשיו ונדבה הוא באומר הרי זו לפי שמתנדב נדרו יותר רצוי וכיון שזה הוא פירוש של נדר ונדבה אף בנזיר אע"פ שאין הנדר של נזירות אלא בענין אחד מי שהכוונה שלו רצויה יותר קרוי נזירותו נדבה ומי שאינה רצויה כל כך קרוי נדר והרשעים כשנודרים בנזיר אין כוונתם רצויה לגמרי אבל הכשרים מתוך שכוונתם שלמה ורצויה ואין בנזירותם שום נדנוד עבירה קרוי נזירותם נדבה והיינו דאמרינן בגמרא גבי נדבה דנזירות משכחת לה כשמעון הצדיק וכמו שנפרש בס"ד: **גמ' כשהיה נזיר עובר לפניו.** ואפילו הכי דוקא כי קאמר כנדרי רשעים הריני אבל כי אמר הריני לחודיה לא אמר כלום דלא דמי לאומר אהא דאמרינן בפ"ק דקידושין [ה:] דה"ל נזיל כשנזיר עובר לפניו משום דהאה לישנא מעליא ומהני אבל הריני °אי לאו דאמר כנדרי רשעים ב] עלי לא משמע דאמר מידי כך פירשו רבותי. ואינו נראה בעיני דהריני לא גרע מהאה אלא מתני' משום דאתא לאשמועינן דאי אמר כנדרי כשרים הריני אפילו בנזיר עובר לפניו לא מהני נקט רישא כנדרי רשעים אבל אין ה"נ דכל שאמר הריני בלחוד והיה נזיר עובר לפניו הרי זה נזיר: **ודלמא הימנו דאכילנא קאמר.** כלומר וכיון דאיכא למימר דלמא דאכילנא קאמר הוו להו ידים שאין מוכיחות וסבירא ליה לשמואל דלא הויין ידים: **דשני ליה בין נדר לנדבה.** דאמר דכשרים מתנדבין ואינן נודרין: **טוב מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר.** מנודר ומשלם ומנודר ואינו משלם דלעיל מהאי קרא כתיב את אשר תדור שלם ובתר הכי כתיב טוב אשר לא תדור כלומר שהוא יותר טוב מנודר ומשלם דכתיב לעיל מיניה וקא יהיב טעמא למילתיה משתדור ולא תשלם כלומר שמא תשכח ולא תשלם ולפיכך טוב אשר לא תדור כלל. משמע לן השתא דלא שני בין נדר לנדבה דאי לא לאשמועינן קרא דטוב מכולן [נודב] ומשלם: **ר' יהודה אומר טוב מזה ומזה נודר ומשלם.** ודריש להו לקראי הכי את אשר תדור שלם וזו היא מדה משובחת אבל טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם. ואי תימא פשיטא ה"ק לא תהא סבור שבשעת נדרך אתה מוסיף זכות ואח"כ אם שכחת או נאנסת לא הפסדת את שכרך שאינו כן שאין השכר בשעת הנדר אלא בשעת התשלומים. כן נראית שיטה זאת בעיני:

כי

תוספות

מתני' כנדרי רשעים. מפרש בגמ': **כנדרי כשרים לא אמר כלום.** פי' ה"ר אליעזר שאפי' הזכיר קונם בהדיא עם כנדרי כשרים אפ"ה לא אמר כלום כיון דכשרים לא נדרי וצריך עיון: **כנדבתם נדר בנזיר ובקרבן.** דכשרים מתנדבים שפיר בנזיר ובקרבן כדאמרינן בגמ' אבל שבועה לא משתבעי כשרים כלל משום מוציא ש"ש לבטלה: **כנדרי רשעים הריני עלי והימנו.** א' מלשונות הללו אם כנדרי רשעים עלי בקרבן דעלי שייך גבי קרבן כדאמרינן לעיל הרי הוא עלי אסור מפני שהוא יד לקרבן והלכך כי אמר כנדרי רשעים עלי נדר בקרבן ופירש הר"ר אליעזר דאסר עליו בקונם וקשה דמי ידעינן מה בא לאסור עליו ויש לומר דמיירי שהיה ככר לפניו ואמר כנדרי רשעים עלי א"כ אההוא ככר שלפניו קאמר אי נמי מיירי במסרבין בו לאכול וקשה דמאי איריא משום כנדרי רשעים אפי' בעלי גרידא הוי יד לקרבן כדאמר לעיל ואי משום דלא פירש בככר זו וכן לא פירש חבירו השתא נמי לא מפרש אלא אמרי' דכיון דככר לפניו או מסרבין בו לאכול הוי יד כדמפרש והלכך בלא נדרי רשעים נמי וע"ק מאי קאמר כנדבתם נדר בקרבן כיון שלענין קונם קאמר וכי דרך כשרים לאסור עצמם במותר להם לכך נראה לרשב"ם דנדר בקרבן דקאמר היינו בקרבן ממש אם הביא קרבן כל דהו לזבוח והשתא ניחא דעלי גרידא לא מחייב להביא קרבן דהא דעלי יד לקרבן היינו דוקא לענין קונמות ונדבות ניחא כדקאמר הכא בסמוך וא"ת דלמא עלי לבדק הבית קאמר וי"ל דא"כ היה לו לפרש בהדיא ועוד מדקאמר כנדרי רשעים מסתמא אנדרי הפסוק לרשע וחוטא קאי דכתיב אשר לא תדור וקרא בקרבנות ממש איירי בתוספתא: **הימנו שבועה.** הכא ודאי מיירי בככר לפניו ואמר כנדרי רשעים הימנו דנדר בשבועה שלא יאכל הימנו: **הריני בנזירות.** כמו אמר מר ודלמא הריני בתענית קאמר ושפיר הוי כנדרי רשעים דכל היושב בתענית נקרא חוטא ומיהו קשה דהא אפ"ה נקרא קדוש וי"ל דהכא לשמואל קאמינא ובפ"ק דתענית (דף יא.) סבר שמואל כמ"ד נקרא חוטא ועוד תירץ הר"ר אליעזר דאפי' למאן דאמר נקרא קדוש ה"מ כשקובע זמנו דמפרש מחר או יום אחר אבל כיון שאומר הריני בתענית ואינו מפרש אימת וא"כ אינו מקבל תענית רק שירצה לקבוע יום הוי כנדרי רשעים לכך נראה דשמא יאחר נדר יותר מדאי או שמא לא יעשנו כלל:

פירוש הרא"ש

מתני' בנדרי רשעים. ידות קא מפרש שאם אמר כנדרי רשעי' נדר בנזיר בקרבן ובשבועה. ובגמ' מפרש היכי משמע כולהו ורשעים רגילין לידור בכל הני: **בנדרי כשרים לא אמר כלום.** אפי' כנדרי כשרים ככר זה קונם עלי לא אמר כלום דמה שתולה בכשרים בטל את הקונם דכשרין לא נדרי כלל: **כנדבתם.** של כשרים: **נדר בנזיר ובקרבן.** שהכשרים דרכן לנדוב דלא אתי לידי תקלת בל תאחר דנדבה היינו שאמר הרי זו אבל נדר דאמר הרי עלי אתי לידי תקלת בל תאחר אבל שבועה לא דלענין שבועה לא שייך למימר נדבה הלכך כשרים אין נשבעין כלל אף על גב דאמרינן לעיל שנשבעין לקיים את המצוה ההיא לאו שבועה הוא אלא לזרוזי בעלמא: **גמ' ודלמא בנדרי רשעים לא נדרנא.** ס"ד דלא אמר אלא כנדרי רשעים גרידא: **בנדרי רשעים הריני עלי הימנו.** הריני (בנזירות) הוי יד לנזירות שפתח ולא השלים דבריו וחשבינן ליה כאילו אמר הריני נזיר: **עלי בקרבן.** אם היתה [בהמה] מונחת לפניו ואמר (עלי) כנדרי רשעים עלי חייב להביאה עולה: **הימנו בשבועה.** כגון שהיה ככר מונח לפניו ואמר כנדרי רשעים (שלא אוכל) ממנו: **ודלמא הימנו דאכילנא קאמר.** ופסטא דמתניתין לענין אסור מתניא דומיא דנזיר וקרבן: **מהו דתימא הא לא מפיק שבועה מפיו.** קמ"ל כיון דאמר כנדרי רשעים הוי כאילו אפיק שבועה מפומיה: **טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם.** [פי' הקונטרס דאדלעיל מיניה קאי] וקשה לרבינו תם דאם כן הוה ליה לאיתויי האי קרא דאת אשר תדור שלם כיון דעיקר דרשת ר"מ מיניה נפיק ומפרש ר"ת דכולה מילתא קא דריש מהאי קרא דהוה ליה למכתב טוב אשר לא תדור משתדור ולא ידענא דמשתדור ולא תשלם אלא להכי כתב ולא תשלם לגנויי משתדור דלדרך הנודרים קאמר שנודרין ומשלמין כמו שכיר ותושב בא זה ולמד על זה (קדושין דף ז.): **טוב מזה ומזה.** מי שנודר ומקיים קרא כפשטיה קא דריש הא נודר ומשלם טוב יותר ממה שלא תדור:

מסורת הש"ס

א) לקמן כב. פ:, ב) חולין ב. [תוס' שם פ"ב ע"ש היטב],

תורה אור השלם

1. טוֹב אֲשֶׁר לֹא תִדֹּר מִשֶּׁתִּדּוֹר וְלֹא תְשַׁלֵּם: קהלת ה ד

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה כשהיה נזיר וכו' אי לאו דאמר כנדרי רשעים. כ"כ תוס' ריש נזיר ד"ה האומר הריני:

מוסף רש"י

כנדבותם נדר בנזיר ובקרבן. וצריך להזיר עצמו מיין ולהביא קרבן, אבל משום שבועה לא מיחייב, שאין דרך כשירים לישבע, ואי משום שבועת זירוזין, כיון דאמר הימנו לא שייכא שבועת זירוזין (ראמ"ה בשמו). **טוב אשר לא תדור.** לעיל מניה כתיב את אשר תדור שלם, ואפילו הכי טוב אשר לא תדור שמא תדור ולא תשלם, הכי מפרש לה ר' מאיר (חולין ב.). ר' יהודה אומר טוב מזה ומזה נודר ומשלם. דהכי משמע טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם, אבל משתדור ותשלם לא, שהוא טוב מכולם (שם).

עין משפט נר מצוה

מ א ב ג מיי' פרק א מהל' נדרים הל' [כה] כו [ופי"ד מהל' מעה"ק הל' יא] סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי' רו סעי' ד וסימן רלו סעיף ט:

מא ד טוש"ע י"ד סי' רג סעיף א וסעי' ד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' הריני בנזירות דלמא: **(ב)** שם כנדבותם נדר בנזיר ובקרבן מאן תנא: **(ג)** רש"י ד"ה אמר שמואל באומר כגון:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' לא מפיק שבועה מפומיה קמ"ל הדין. תיבת הדין נמחק: **ב]** בהר"ן ד"ה כשהיה וכו' אי לאו דאמר כנדרי רשעים עלי לא משמע. נמחק תיבת עלי ונ"ב נ"ל הריני: